

[Svend Auken]

osv., skal ikke bruges til at standse det danske samfunds gældsstiftelse, men de skal gå til gradvis at afskaffe skatten på de store formuer og til at finansiere skattefiduser, som der f.eks. i form af skattebegunstigede anparter alene her for årsskiftet er blevet solgt for 8 mia. kr. af.

Samtidig har man afvist at gøre noget for familier med børn, til trods for at de fleste erkender, at der er kæmpeproblemer f.eks. for unge familier med børn i daginstitutioner. Socialdemokratiets ønske om at hjælpe børnefamilierne er pure blevet afvist, ja, man har oven i købet forringet vilkårene og endda ganske dramatisk for mange unge børnefamilier med den finanslov, der nu vedtages.

Ingen har ventet sig noget af Fremskridtspartiet, når det gælder børnefamiliernes vilkår eller de arbejdsløse, eller noget positivt over for dem, der lever af samfundets hjælp. Men mange havde måske troet, at man kunne stole på Fremskridtspartiet, når det gjaldt om at vedstå løfterne til pensionisterne og til de syge om ikke at øge udgifterne til livsvigtig medicin. Men som bekendt løb Fremskridtspartiet fra alle sine løfter på disse punkter.

For Fremskridtspartiet som for de øvrige finanslovsparter var hensynet til at lette formueskatten det altafgørende, som om det var mennesker med millionformuer, der var de mest trængte i det danske samfund.

Det eneste lyspunkt, vi kan se i dag, er, at det lykkedes Socialdemokratiet i aftale med regeringen at forhindre nedskæringer for de arbejdsløse på knap 2 mia. kr., samtidig med at vi fandt fornuftige budgetforbedringer i stedet. Alle arbejdsministerens alvorlige nedskæringsforslag over for de arbejdsløse blev som følge af aftalen med Socialdemokratiet taget af bordet, og de kan ikke genfremsættes hverken i 1989 eller i 1990. Derved blev en katastrofe for de arbejdsløse afværget.

Tænk, hvis man også på andre områder havde villet forhandle med Socialdemokratiet. Så havde Danmark i dag fået en finanslov, som vi alle kunne være stolte af. Men det ville man ikke. Man foretrak bevidst sorte fingeraftryk fra Fremskridtspartiet frem for at give indrømmelser til Socialdemokratiet.

Det grimme af disse sorte fingeraftryk er uden tvivl det ubehagelige løfte om at sælge overskudsgivende statsvirksomheder for 3 mia. kr. i de nærmeste år. Nu vil man altså klare pro-

blemerne i det danske samfund gennem et ideologisk bestemt udsalg af samfundets formue. Det skaber utryghed hos de ansatte, det er kortsigtet, det sker uden seriøse overvejelser, og det sker uden planlægning. Det sker alene for at tilfredsstille de mest ideologiske kredse på den alleryderste højrefløj i det danske samfund.

Men finansloven 1989 er ikke kun uretfærdig. Den er også uoverskuelig. Man ved ikke, hvilke virksomheder der skal sælges til private spekulanter. Man ved heller ikke konkret, hvordan der skal skæres i den øvrige offentlige sektor. Der er stadig udmøntede eller kun overfladisk bestemte budgetreguleringskonti for et milliardbeløb.

Hvad værre er, så holdes regeringens opreklamerede afbureaukratiseringsredegørelse bevidst tilbage fra Folketinget, inden der træffes afgørelse om finansloven. Hverken vi eller de tusindvis af offentligt ansatte, man ønsker at afskedige, eller offentligheden ved, hvor de mange arbejdspladser skal nedlægges.

Mange af beslutningerne virker bureaukratiske og hovedløse. Lad mig nævne et eksempel på begge dele. Forslaget om at spare knap 800 mio. kr. i medicintilskud skal ske ved, at syge mennesker for fremtiden skal registreres, skal have udleveret trækkort, skal underkastes kontrolforanstaltninger, skal optages i nye elektroniske registre, hvor hver eneste receptpligtig medicinudlevering, de har fået, skal registreres, så der rigtig kan følges med i, hvordan de lever, og så det rigtig kan sikres, at nu bliver der sparet dér, hvor det borgerlige flertal mener at der skal spares.

Det system bliver givetvis både dyrt og ineffektivt. De eneste, der vil få glæde af dette groteske bureaukrati på syge mennesker, bliver de private forsikringselskaber. Jeg vil godt komme med den spådom, at vi her står over for en af de største administrative skandaler, og jeg vil udtrykke det håb, at så snart flertallet herinde ændrer sig, så er det en af de første ting, der vil blive fjernet.

Forslagene er også hovedløse. Tag eksemplet med seminarierne. For at spare mindre end 30 mio. kr. eller ca. en tyvendedel af, hvad lempelsen af formueskatten koster bare det første år, lukker man i flæng nogle af vores bedste uddannelsesinstitutioner – børnehaver- og lærerseminarier.